SVOBODA — СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 179. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 18, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ВЕРЕСНЯ 1987 РІК XCIV. Ч. 179.

Ради Прихильників УНР перевела наради

Ґлен Спей, Н. Й. — Тут на оселі „Верховина" відбулися у суботу і неділю, 12-го і 13-го вересня ц.р. наради Президії Ради Прихильників УНР, політичної організації, заснованої в ситуації, яка настала після розв'язання Української Національної Ради в 1978 році. У нарадах взяли участь голова ради д-р Маруся Бек з Дітройту, Іван Кедрин-Рудницький з Джерзі Ситі, Н. Дж., Віктор Роєнко із Гемилтону, Онт., Всеволод Саленко з Ню Йорку і Антін Семенюк з Міннеаполісу, Мінн.

Після докладної і всесторонньої виміни думок та інформацій приявні рішили одноголосно: „Приймаймо радо до відома повідомлення про поступ у справі консолідації українських політичних партій і організацій на базі Українського Державного Центру. Стоячи завжди на становищі вірности українській народоправній церкві, Українській Народній Республіці, Рада Прихильників УНР готова допомогти до покращання відносин в Українському Державному Центрі в залежностсі від остаточного висліду консолідаційних розмов".

У Філядельфії відбудеться презентація перших томів Гарвардського Проєкту

Філядельфія (ФКУ). — Місцевий Комітет Тисячоліття Хрищення Руси-України — Гарвардський Проєкт повідомляє, що за його стараннями, в неділю, 4-го жовтня ц.р. в год. 4-ій по полудні, у залі Українського Освітньо-Культурного Центру, при 700 Сідар Ровд відбудеться презентація перших томів т.зв. Гарвардського Проєкту, які недавно вийшли з друку у серії „Гарвардська Бібліотека Давньої Української Літератури".

Повні інформації про ці та майбутні видання подасть д-р Роман Процик, заступник голови Фонду Катедри Українознавства.

Д-р Мирослав Лабунька, професор ЛяСалл університету у Філядельфії, активний співробітник Гарвардського Проєкту, говоритиме про „Проблеми сучасної української науки на батьківщині в аспекті 1000-ліття Хрищення Руси- України та Гарвардський Проєкт". Прелеґенти будуть радо відповідати на запитання із залі. Перед і після доповідей можна буде оглянути й інші видання УНІГУ.

Помер Є. Зиблікевич

Філядельфія. — Тут помер в середу, 16-го вересня 1987 року редактор та публіцист Євген Зиблікевич на 92-му році життя.

Є. Зиблікевич брав участь у Визвольних Знаганнях як сотник Корпусу Січових Стрільців, а після Першої світової війни був членом Української Військової Організації і членом-засновником Організації Українських Націоналістів, друг полковника Євгена Коновальця із Корпусу ССтрільців.

Згодом Є. Зиблікевич приєднався до гетьманського руху і був його активним членом у дальшому житті.

Як журналіст і публіцист був редактором ряду українських журналів поміж двома світовими війнами у Львові, зокрема редактором „Українського Голосу" „Бескиду", „Змагу" у Перемишлі, „Нового Часу" і співробітником „Діла".

Переїхавши після Другої світової війни до ЗСА, поселився з родиною у Філядельфії, де з 1953 року став співробітником „Америки".

Із заснуванням в 1963 році Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського, ред. Є. Зиблікевич став його душею і очолив Управу, якою провадви довгі роки, даючи великий вклад праці, зокрема у цінні видання інституту, зібранну особистого архіву В. Липинського і Павла Скоропадського і видання частини того архіву окремими томами.

Похорон ред. Є. Зиблікевича відбудеться в суботу, 19-го вересня ц.р., з церкви Царя Христа, при вул. Каюга і 16-ій у Філядельфії ,а відтак на цвинтар св. Марії у Факс Чейсі.

Покійний залишив у смутку двох синів з дружинами і дітьми та дальшу родину.

УКРАЇНСЬКІ ВЛАДИКИ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ В СИНОДІ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Як уже інформовано, у вересні мають зустрітися на Синоді Української Католицької Церкви в Римі усі українські владики.

Синод розпічнеться в понеділок, 21-го вересня ц.р., і буде тривати до середи, 30-го вересня. У програмі Синоду є дві важливі справи: відзначення 1000-річчя Хрищення України і звітування поодиноких синодальних комісій.

У Синоді візьмуть участь усі 18 ієрархів УКЦеркви під проводом Патріярха і Кардинала Мирослава Івана Любачівського, Архиєпископа Львова. З терену ЗСА будуть Єпископи Василь Лостен, Іннокентій Лотоцький і Роберт Москаль під проводом Митрополита Стефана Сулика, а з Канади шість єпископів під проводом Митрополита Максима Германюка.

Синод розпічнеться Служ бою Божою при гробі св. Йосафата в базиліці св. Петра, на якій проповідь виголосить Митрополит Сулик. Першого дня Синоду представники релігійних організацій будуть мати нагоду висловити свої думки учасникам Синоду, а при кінці його священики- делеґати поодиноких дієцезій порушать проблеми кожної української дієцезії у вільному світі.

Після закінчення Служби Божої Патріярх М. Любачівський Митрополит С. Сулик і М. Германюк залишаться у Римі, щоб взяти участь у загальному Синоді Католицької Церкви в часі між 1-30-им жовтня, на якому будуть обговорені справи католицьких мирян у сьогоднішньому світі. М. Любачівський є одним із предсідників того Синоду.

У Скрентоні відбудеться акція протесту

Скрентон, Па. — Як уже інформувала Організаційна комісія Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні у своєму зверненні до українського духовенства і громадян („Свобода", ч. 174 з 11-го вересня), тут у днях 22-25-го вересня ц.р. Російська Православна Церква скликає промосковську імпрезу, т. зв. патріярше засідання, метою якого є обговорити плян святкування „1000-річчя хрищення князем Володимиром Великим російського народу". У цій імпрезі, яка відбудеться у монастирі Російської Православної Церкви візьмуть участь Єпископ Філярет з Мінська, два єпископи з Москви і один з Івано-Франківська.

Щоб протистояти Москві, яка всіма способами старається „доказати", що ювілей Хрищення Руси-України — це їх свято, українська громада і духовенство Скрентону організовують у неділю, 20-го вересня, акцію протесту. У цей день о 6-ій годині вечора в українській православній церкві св. Михаїла буде відправлений Молебень. Відтак відбудеться похід зі свічками до української католицької церкви св. Володимира, де буде спільна Панахида. Обі відправи будуть спільними, тобто в них візьмуть участь як католики, так і православні. Після цього відбудеться коротке віче.

У п'ятницю, 25-го вересня, тобто в день закінчення промосковської імпрези, Крайовий Комітет у порозумінні з українським духовенством і місцевою громадою організовує о 6-ій годині вечора стійку зі свічками біля російської православної церкви свв. апостолів Петра і Павла. Збірка відбудеться на роздоріжжі вулиць Люзерн і Академі.

Конференція розгляне становище української громади

Вашінґтон. — Асоціяція українсько-американських професіоналістів, Вашінґтонська Група (ВҐ), влаштовує тут 9-11-го жовтня ц.р. свою другу конференцію для розгляду питань ефективного керівництва. Головне завдання конференції — аналізувати різні аспекти теперішнього становища української громади, обміркувати і накреслити її пляни на майбутнє.

Головні сесії конференції відбуватимуться в готелі Мейфловер. Там теж в суботу, 10-го жовтня ввечорі відбудеться бенкет і баль, бенефіс для стипендійних фондів ВҐ і Асоціяції Українсько - Американських Адвокатів, які того „вікенду" відбуватимуть свій щорічний з'їзд у Вашінґтоні.

Ділові наради конференції на яких виступатимуть 24 промовці й дискутанти, почнуться в суботу, 10-го жовтня, о год. 9-ій вранці.

Пленарні сесії вранці розглядатимуть питання як зовнішній світ дивиться на Україну й українців. Головними промовцями будуть професор історії д-ра Марта Богачевська-Хомяк, канадський журналіст Віктор Малярек, і три адвокати, що очолюють спротив співпраці між адвокатськими асоціяціями ЗСА і СССР, Пейшенс Гантворк, Вілліям Волф і Орест Єйна.

Пополудневі сесії розглянуть українську участь і впливи в Уряді, як також можливості якнайефективнішого використовування системи судочинства, преси, академічних та інших установ для української справи.

Конференція закінчиться підсумувальною сесією в неділю по полудні.

Подробиці про конференцію і картки зголошення можна отримати, звертаючись до Вашінґтонської Групи або телефоном — Дарія Стець (202) 362-6862, або листовно на адресу: The Washington Group, P.O.Box 11248, Washington, D.C. 20008

Д. Ортеґа займається крутійством

Манагуа, Нікараґуа. — На думку багатьох політичних спостерігачів, аналітиків і знавців відносин в Центральній Америці, нікараґуанський „маленький диктатор" Даніель Ортеґа, як його свого часу назвав президент З'єднаних Стейтів Америки Роналд Реґен, займається крутійством і взагалі не думає підпорядкуватись повністю резолюції підписаної п'ятьма центральноамериканськими країнами у Ґватемаля Ситі.

Про крутійство Д. Ортеґи розповів також кореспондентові газети „Ню Йорк Таймс" Джеймсові Лемонові один з командирів великого з'єднання борців за волю, чи як їх популярно називають „контрас", Енріке Бермудез, якого вважають одним з найздібніших з командирів антисандіністського визвольного руху, але його ім'я залишається в тіні з огляду на те, що він, в ранзі полковника, служив у ґвардії колишнього нікараґуанського диктатора Анастазіо Сомози, хоч він, як пізніше сам заявив, сповняв тільки свою військову повинність.

На думку полковника Бермудеза події не розвиваються в користь антикомуністичних повстанців і найближчий час покаже, що він мав рацію. Згідно з його роздумуванням Уряд ЗСА з політичних мотивів і з причини започаткованої співпраці з комуно-московською імперією, перестане в скорому часі допомагати повстанцям, але сандіністи натомість, не зважаючи на підписання договору Москви з Вашінґтоном, отримуватимуть таку ж саму кількість зброї, гелікоптерів і амуніції, як діставали раніше. Крім того посередником у доставі совєтської зброї до Нікараґуа є Куба, якою Москва все зможе зручно покористуватись.

Бермудез, висловлюючи гірку правду, як це він сам заявляє, каже, що „контрас", будуть змушені, принаймні якийсь час, діяти своїми власними силами, бо не треба виключати, що деякі політичні сили, які сьогодні активно змагаються проти сандіністів, піддадуться намові Д. Ортеґи, повірять в його „демократію" і повернуться до Нікараґуа, щоб тимчасово спільно з сандіністами розбудовувати політичне й економічне життя країни. Очевидно, за якийсь час сандіністи „підберуть їх" один по одному і усунуть зі сцени політичного життя, але сьогодні вони ще не свідомі тактики крутійства, яку застосовує, можливо за відомом Москви і Гавани, Д. Ортеґа. „Їм потрібно припинити допомогу для нас від країн вільного світу і зламати нашу віру у слушну боротьбу і перемогу, — заявив полк. Е. Бермудез кореспондентові, — смішно навіть думати, що вони (сандіністи) будуть чесно виповняти умови підписаного договору". На його думку вільні країни світу ,а зокрема ЗСА, мусять пильно придивлятись маніпуляціям Д. Ортеґи, який не діє сам, бо за його плечима стоять сотні якщо не тисячі дорадників СССР і Куби.

Е. ШЕВАРДНАДЗЕ ПРОВАДИВ ПЕРЕГОВОРИ У ВАШІНҐТОНІ

Вашінґтон. Совєтський міністер закордонних справ Едуард Шеварднадзе, який прибув до ЗСА на сесію Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, знову зустрівся в американській столиці з державним секретарем ЗСА Джорджом Шульцом. Як повідомив представник державного департаменту Чарлз Редман, Е. Шеварднадзе і Дж. Шульц розмовляли сам на сам протягом години і 20 хвилин, а потім до них приєдналися члени їх делегацій які напередодні обговорювали до пізньої ночі договір про ліквідацію в Европі ракет середнього засягу і оперативно-тактичних ракет.

Як уже інформовано, у вівторок, 15-го вересня, президент Роналд Реґен прийняв Шеварднадзе в Білому Домі. Речник Білого Дому Марлін Фіцвотер повідомив, що Р. Реґен не плянує дальших зустрічів ні у Вашінґтоні, ні в Ню Йорку, де в понеділок, 21-го вересня, Президент виступить з промовою на сесії Генеральної Асамблеї.

Е. Шеварднадзе пробуде в З'єднаних Стейтах до 27-го вересня. Оскільки основною метою його візити в Америку є підготова договору про ліквідацію ракет в Европі, з ним приїхали відомі совєтські спеціялісти в справі обмеження зброєнь, які обговорюють зі своїми американськими колеґами останні деталі угоди.

Хоч більшість коментаторів вважає підписання угоди вирішальною справою, між сторонами залишаються розходження, які мають головним чином не принципіяльний, а технічний характер. Наприклад, Москва настоює на знищенні боєголовок демонтованих ракет, тоді як Вашінґтон пропонує, щоб кожна зі сторін сама вирішила, як її поступити зі знятими з ракет боєголовками і щоб угода таким чином, торкнула лише засоби доставі.

В американському випадку мова йде про демонтаж 108 ракет „Першінґ-2" і 224 крилатих ракет наземного базування, а в совєтському про ліквідацію 441 ракети СС-20 і 130 оперативно-тактичних ракет, які мають менший засяг. Оскільки плянується демонтувати зразу дві кляси ракет середнього засягу і оперативно-тактичні ракети, говорять про „подвійний нульовий варіянт".

Колишній головнокомандуючий військами НАТО в Европі генерал Бернард Роджерс, який є рішучим противником майбутньої угоди, заявляє, що ліквідація засобів нуклеарного стримування поставить Захід перед лицем значної переваги Варшавського Пакту щодо військ і звичайних видів зброї.

„ЮСА ТУДЕЙ"

Коли це число було готове вже до друку, нас повідомили, що сторінка про 1000-ліття Хрищення Руси-України в „ЮСА Тудей" появиться 18-го вересня ц.р. — Ред.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКІ УРЯДОВІ чинники та колишній ізраїльський амбасадор до Вашінґтону, Меєр Розене, зустрілися в понеділок, 14-го вересня ц.р., в приміщеннях Державного департаменту, для обговорення шпигунської афери Джонатана Полларда. Прокурор ЗСА Джозеф ДіҐенова, що веде слідство в справі Полларда, брав участь в першому з кількох засідань, на яких буде обговорено про частинне звільнення трьох ізраїльтян, яких підозрівають у керуванні шпигунською активністю Полларда в користь Ізраїля. Дж. ДіҐенова хоче уневажнити ті частинні звільнення на підставі того, що Ізраїль приховав правду про засяг цієї шпигунської активности.

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ройтерса інформує, що згідно з відомостями Уряду ЗСА, Етіопія знаходиться на грані ще одного голоду з огляду на посуху. В дальшому говориться са й про те, що напевно треба буде допомогти населенню харчами.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ у вівторок, 15 -го вересня ц.р. подав до відома, що інформаційне бюро, яке репрезентує Палестинську Визвольну Організацію повинно закрити свої бюра до 30 днів. Чарлз Редмен, речник Державного департаменту, як причину такого потягнення подав тероризм та його підтримку організаціями і поодинокими особами, що в той чи інший спосіб є пов'язані з ПВО. Голова інформаційного бюра ПВО у Вашінґтоні Гассан Абдуль Рахман заявив, що буде старатися через суд уневажнити зарядження Державного департаменту, який є під впливом жидівського „лоббі".

В ТРЕНТОНІ, СТОЛИЦІ Ню Джерзі, федеральні урядовці заявили, що пасмо бруду і шпитальних відпадків, які навістили побережжя Ню Джерзі минулого літа, походять з Ню Йорку. На це є „незаперечні докази" і справа йде до суду.

МІЖ КАНДИДАТАМИ, які змагаються за номінацію на президента від Республіканської партії, починає вибиватися на передові позиції баптистський пастор Пет Робертсон. Раніше Робертсон заявив, що буде кандидувати тільки тоді, коли одержить 3 мільйони підписаних петицій. У вівторок, 15-го вересня ц.р., у Вірджінія Біч, на тлі 3.3 міл. петицій, поштівок і листів Робертсон сказав, що формально проголосить свою кандидатуру 1-го жовтня ц.р. Він сказав, що дальше продовжуватиме збирання петицій, щоб дійти до семи мільйонів, бо на його думку це вистачатиме щоб виграти номінацію від Республіканської партії.

У НЮ ЙОРКУ 15-ГО СЕРПНЯ ц.р. почалася 42-га сесія Об'єднаних Націй в напруженій атмосфері, але в надії на кращі взаємовідносини поміж 159 членами-країнами. На предсідника цієї сесії вибрано одноголосно Петера Фльоріна, заступника міністра закордонних справ Східньої Німеччини. У своїй промові Фльорін говорив про роззброєння й про те, що ця тема „не являється більше утопійною мрією".

В ЧИКАҐО КОЛИШНІЙ шеф Демократичної партії в повіті Кук оголосив, що він переходить до Республіканської партії. Едвард Врдоляк за причину цього кроку подає те, що Демократична партія в погоні за лібералізмом й соціяльними програмами загубила контакт з пересічними громадянами. 49-літній син українсько-американського корчмаря Врдоляк заявив, що його перехід віддзеркалює загальне відчуження етнічних груп від Демократичної партії.

У СВІТІ

КАНДИДАТ НА ПОСТ президента Франції від крайньо правої націоналістичної партії Національний фронт, Жан-Марі Ле Пен, відповідаючи на запитання кореспондента паризького радіо, заявив, що не впевнений в існуванні нацистських таборів смерти і газових камер. За словами Ле Пена, навіть якщо табори існували, вони не були ніякою „важливою історичною віхою". Висловлювання Ле Пена викликало по всій країні вибух незадоволення. Колишній прем'єр-міністер Франції соціяліст Льорен Фабюс заявив, що слова Ле Пена вийдуть лише на користь, бо тепер буде легше зірвати з лідера правих маску і назвати його звичайним фашистом.

З ІСЛЯМАБАДУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що за останній тиждень повстанці збили два совєтські транспортові літаки. Один з них був збитий в районі міста Кундуз, другий — недалеко від великої летунської бази окупантів у Баграмі. Відносне затишшя в Кабулі було перерване в кінці минулого тижня, коли в місті майже одночасно було шість вибухів. Афганські борці за свободу здійснили ряд нападів на пости маріонеткової армії поряд зі совєтським кордоном у провінції Кундуз. Окупанти, які намагалися допомогти афганським частинам, втратили 20 вояків вбитими. В районі Кабулю не припиняються бої, в яких совєтське командування застосовує тяжку артилерію і бомбардувальники. У провінції Вардак понад 100 вояків армії кабульського режиму перейшли на сторону партизанів.

У ФРАНЦУЗЬКІЙ ҐВІЯНІ випустили в дні 15-го вересня ц.р. ракету п.н. Аріяна 3, яка понесла зі собою у простори два сателіти. Цим випуском Західня Европа включилася знову у комунікацію сателітами для комерційних цілей. Ракету випродукувала европейська фірма, в якій більшість мають представники Франції, тому й випустили її із французького терену.

ПРЕЗИДЕНТ КЕНІЇ Даніел Мої, невдоволений з того, що у світі широко критикують порушення людських прав у його державі, заповів, що уряд Кенії перегляне тепер ще раз списки чужинецьких журналістів, які перебувають в цій країні в числі понад 100 і відберуть право перебування деяким з них. Його доручення прийшло після відвідин в деяких европейських країнах, де публічно його заатакували представники Міжнародної Амнестії.

ГРУПА МОЛОДИХ НІМЕЦЬКИХ ентузіястів компютерів продісталася у програму НАСА і зуміла створити фіктивну програму в роді „Троянського коня" яка успішно працювала впродовж трьох місяців і аж тепер ця фальшивка вийшла наверх, коли члени клюбу п.н. „Хаотичний Компютер Клюб" підтвердили здогад. Показалося, що цілий ряд великих електронічних і нуклеарних підприємств діставали фальшиві інформації, думаючи, що це справжні, які передає клітина НАСА своїм клієнтам.

ДО КІНЦЯ ВЕРЕСНЯ в районі Перської і Оманської заток буде зосереджено понад 70 бойових кораблів різних країн, не рахуючи фльоти Ірану і місцевих арабських держав. Ескадра такого складу в останній раз появлялася в морі лише під час Корейської війни. Речник міністерства закордонних справ Боріс П'ядишев, виступаючи перед чужинецькими журналістами, заявив, що збільшення американської морської фльоти в районі Перської затоки являє собою головну небезпеку і є перешкодою на шляху мирного врегулювання.

У СЕРЕДУ, 14-ГО ВЕРЕСНЯ ц.р., в Гемилтоні, Канада, грач канадської збірної гокейової дружини Маріо Лемю в останній хвилині гри між дружинами Канади і Совєтського Союзу здобув голя, даючи тим перевагу канадській дружині 6-5, як теж і чемпіонат за чашу Канади, відношенням матчів 2-1

Пластова молодь відвідала столицю Канади

Пластова молодь біля парляменту в Оттаві.
(Фото: Н. Бачинська)

Оттава (С. Яворський). — У понеділок, 17-го серпня ц.р., пластуни ЗСА, Канади, Англії, Франції, Західньої Німеччини, Австралії, Арґентини і Бразилії почали з'їжджатися сюди з трьох різних таборів в Онтаріо і Квебеку. Після розладування з автобусів та вечірньої перекуски пластунів розташовано в кількох місцевих школах на нічліг. Понад 700 молодих хлопців і дівчат в пластових одностроях своєю чемною поведінкою і дисципліною полонили серця української громади в столиці Канади.

У вівторок наступного дня автобуси привезли пластунів до залі української православної церкви, де старші пластуни приготовили смачний сніданок. Після сніданку пластуни поодинокими групами пішли оглядати Оттаву з її федеральним парляментом, національними музеями, архівами і численними парками. В приміщенні національної бібліотеки була влаштована спеціяльна виставка пластових архівних матеріялів, яку приготовив голова слов'янської і східньоевропейської секції Публічних архівів мгр Мирон Момрик. В національному музею, знов спеціяльно для пластунів, була виставлена колекція покійного Гуцуляка, з прекрасними експонатами українського мистецтва, яку покійний патріот подарував канадському національному музеєві.

О год. 5-ій по полудні всі

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник Ukrainian daily

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Яка ціль поїздки М. Квомо до Москви?

Як повідомили газети „Дейлі Нюз" і „Ню Йорк Пост" з 14-го вересня ц.р., нюйоркський губернатор Маріо Квомо приготовляється до поїздки в Совєтський Союз. Він відлітає до Москви в суботу, 18-го вересня, і задержиться в СССР цілий наступний тиждень. Один з кореспондентів, Фредирик Диккер, підкреслює, що поїздку Квомо можна по-різному пояснювати: як кандидата на президента від Демократичної партії в 1988 році, хоч він сам таку можливість заперечує, але не заперечує можливости, що коли жадний кандидат на конвенції не отримає більшости, він прийме пропозицію делеґатів.

Під час розмови одного з асистентів Квомо з кореспондентом „Ню Йорк Пост" Ф. Диккером, якого цей кореспондент не називає по імені, категорично заперечив, що його „бос" їде до Москви, маючи на увазі кандидатуру на президента. Яка ж тоді ціль поїздки М. Квомо до комуністичної „Мекки"? В інтерв'ю, яке дав сам губернатор кореспондентові газети „Дейлі Нюз" говориться, що він (Квомо) радо зустрінеться з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим, але він особисто не вірить, що така зустріч відбудеться. Однак, якщо така нагода трапиться, то керівник великого нюйоркського стейту готовий попередити совєтського лідера, що підписання договору про роззброєння, зглядно редукцію нуклеарної зброї з президентом Реґеном не означає, що цей договір увійде в силу і шо його автоматично ратифікує Сенат. Подібна ситуація вже існувала з договором з 1979 року, підписаним тодішнім совєтським лідером Леонідом Брежнєвим і президентом Джиммі Картером. Добре, що Квомо признався, — кажуть політичні спостерігачі, — що він не дуже визнається в справах роззброєння і внутрішньої політики, бо його заяви легше сприймає американська спільнота, яка затурбована долею ЗСА, а це рівночасно перекреслює його кваліфікації на президента такої великої країни, лідера вільного світу.

Найбільш правдоподібною ціллю, кажуть спостерігачі, є заплановані зустрічі губернатора Квомо з жидівськими „рефюзниками", тобто тими особами, яким совєтський режим категорично відмовляється видати візи на виїзд на Захід, бо вони, мовляв, мають державні „таємниці". Невідомо, однак, чи совєтські органи безпеки (КҐБ) дозволять йому зустрітись з усіми особами, з якими він захоче. Він має намір перестерегти совєтських речників з якими зустрічатиметься, що без поправи ситуації на відтинку прав людини Москва не може розраховувати на поширення співпраці з Америкою в будь-якій ділянці, зокрема торґівлі.

Перед реченцем виїзду до СССР Квомо плянує зустрінутись з кардиналом нюйоркської дієцезії Джаном О'Коннором і отримати від нього інформації про долю католиків за Залізною заслоною.

Невідомо, чи Квомо матиме настільки відваги і моральної сили, щоб протиставитись совєтській брехні, крутійствам і пропаґанді, кажуть деякі аналітики, бо у виголошеній ним майже просовєтській промові в Чатоква, Н.Й., Квомо, наприклад, ні словом не згадував про окупацію Афганістану совєтськими військами і переслідування вірних в СССР. Такий виступ скритикувала газета „Ню Йорк Таймс" статтею А.М. Розентола. Цікаво, що тоді в обороні Квомо виступив совєтський редактор газети „Московскіє Новості" Едґар Чепоров. Це не погана преамбула для М. Квомо напередодні його поїздки в Москву.

Кореспондент Ф. Диккер звернув увагу на особи, які супроводжатимуть Квомо у поїздці до СССР. З ним поїде Стів Шлессінджер, автор книги з похвалою на адресу марксистського президента Ґватемалі, але не поїде один з головних асистентів губернатора Тоніо Берґоса, який в останньому часі надрукував гостру, добре обосновану статтю в пресі з критикою марксистсько-ленінських диктаторів в Нікараґуа.

Отак Москва з помічччю політичних „незнайків" поширює свою геґемонію в світі, без великих власних зусиль.

Володимир Яців

ЧИ СПРАВДІ ПОЧАТОК ЗМІН НА ВІДТИНКУ „ГЛАСНОСТИ" В ПОЛЬЩІ

II.

Прихильники уряду Ярузельського звертають увагу на один факт, який є дуже важливий у внутрішній політиці уряду. Вони твердять, що із 57 членів консультативної ради, ні один член не є правним репрезентантом робітничої кляси. Вони стверджують теж, що цей сильний зв'язок між робітничою клясою а інтелектуалами, допомагав „Солідарності" на протязі 16-ти місяців легального існування в її спротиві урядові Ярузельського, який був підготований ворогами соціялістичної системи. Вони є вдоволені твердженнями історика Броніслава Ґеремека, колишнього члена „Солідарности", який каже, що цей зв'язок рветься з поважних причин.

Лідери опозиції ставлять знову під знак запиту незалежність журналу „Республіка" і кажуть, що журналові ще далека дорога до незалежности, покликаючись при тому на інформації, що їх подав сам видавець Мартин Кроль, який сказав, що йому не дозволено помістити рецензії на дві книжки польських дисидентів, що появились на Заході. Така заборона, є доказом цього, що журнал „Республіка" не є вільним і незалежним журналом, а навпаки є залежним і підлеглим тоталітарній владі, яка забороняє своїм громадянам бути власниками вільних видавництв і вільної преси.

Без сумніву, що представники уряду і прихильники політики Ярузельського не будуть погоджуватися з таким твердженням. Вони нарікають на опозицію, яка, на їх думку, бойкотує консультативні наради. Вони твердять, що спільно виконувати владу є можливе, але без Леха Валенси і його дорадників таких, як Броніслав Ґеремек, Міхнік і інших активістів „Солідарности", які не хочуть ділитися владою, уважаючи, що їм належиться неподільна влада. Адам Міхнік, борець за права робітництва і член основник „Солідарности", каже, що справи в Польщі маються так, що всі сили тиску на уряд йдуть знизу від народу, та що незалежне думання польського народу є побудоване на впливах Католицької Церкви. Він уважає, що на місце „Солідарности" прийде новий твір незалежно думаючих членів спільноти, які поволі будуть творити свою власну цивільну структуру, паралельну до теперішньої соціялістичної системи.

Виглядає, що обидві сторони бояться порушити ці так важливі і пекучі життєві проблеми, щоб не пошкодити своєми потягненнями власним інтересам. Уряд побоюється втратити контролю над системою в країні, що може витворитися у зв'язку із відважними рішеннями, такими як переговори на високому рівні із представниками „Солідарности". Опозиція знову побоюється починати переговори з урядом, тому що такого члена, чи групу членів можуть назвати зрадниками робітничої кляси і „Солідарности".

Видавець Мартин Кроль, як польський патріот і націоналіст, уважає себе також і реалістом. Він вірить сильно, що польський нарід ніколи не прийме систему соціялізму московського зразка, але, на його думку, для польського народу є тільки одна дорога, щоб затримати свою незалежність, — це співпраця зі Совєтським Союзом.

Таким поглядам Мартина Кроля противиться не тільки „Солідарність", але теж і церковні організації, які уважають видавця контроверсійною особою, а його журнал „Республіка" викликає тільки обурення серед опозиції. Багато опозиціонерів уважає М. Кроля, як нерозсудливу людину, що стремить до влади без огляду на шкідливість його ідей польському народові.

Інші визначні польські активісти на відтинку людських прав, бачать в нім звичайного виконавця плянів Ярузельського, а його колишні товариші з „Солідарности" кажуть, що Мартин Кроль продасть свою душу, щоб тільки задоволити свої амбіції. Цей амбітний контроверсійний видавець вірить, що він сам може створити партію — прокатолицьку і проросійську, яка задоволить Москву.

Не зважаючи на ті всі заходи, видавець Мартин Кроль залишається непохитний у своїх задумах. Він уважає, що тактика опозиції до уряду є неправильна, коли бойкотується активності, що є організовані державою, і які йдуть в користь народові. На його думку краще було би домагатися дозволу на творення вільних організацій, і змін на відтинку господарському, як критикувати внутрішню і зовнішню політику уряду. Він уважає, що легше є критикувати, як творити добра, що йдуть в користь народові.

Можна передбачити, що це започаткування змін в соціялістичній системі московського зразка принесе зміни на відтинку видавничому, але, чи вони принесуть користі польському суспільству, це є питання, на яке зараз буде тяжко відповісти. Сьогодні уряд Ярузельського і його дорадники бажали би перепровадити в Польщі глибокі реформи, які ґарантували б господарчу стабільність країни, і спокійний цивілізаційний розвій. Такі пляни, на мою думку, є неможливі до перепровадження без політичних змін у системі влади.

З України про Україну

НОВА ТВОРЧІСТЬ ЛІНИ КОСТЕНКО

У київському видавництві „Веселка" вийшла в 1987 році нова та цікава книжечка для дітвори дошкільного віку пера Ліни Костенко п.н. „Бузиновий цар". Книжечку блискуче з відчуттям задумів авторки і веселою грою пастелевих барв проілюструвала Вікторія Ковальчук. Приємно вітати Ліну Костенко у новій фазі її творчості — поезії для дітвори.

ПРОБЛЕМА РОК—МУЗИКИ

„Літературна Україна" з 30-го липня ц.р. видрукувала обємисту статтю авторства Едуарда Першини, в якій він дає обширний опис одного з перших концертів рок-музики в Києві. Більшість статті присвячена любителям так званого „року важкого металю", бо як виявляється існують вони й в Україні. Шукають розв'язки на цей феномен і в Києві та запрошують до вислову думок на цю тему педагогів, психологів, соціологів та інших.

АВАРІЯ

Поблизу станції Берегове на Закапатті поїзд зійшов з рейок, на щастя жертв людських не було. Виявилося, що причиною аварії було недбальство працівників того відтинку залізниці, як також і брак ремонту вже від довшого часу. Щоправда, за словами начальника ужгородського відділення Андрія Федченка, тому два роки пробували ремонтувати залізницю, але забракло рейок та інших необхідних матеріялів.

НОВА МОНОГРАФІЯ

У київському видавництві „Наукова думка" появилася монографія „Руська трійця" в історії суспільно-політичного руху і культури України. Книжка авторства В. Гориня, О. Купчинського і Ф. Стеблія. Тираж — всього 2,480 примірників.

150-ЛІТТЯ ПОЯВИ „РУСАЛКИ ДНІСТРОВОЇ"

У Львові відбувся науковий симпозіюм „Руська Трійця і слов'янські культури епохи романтизму", з нагоди 150-ліття появи „Русалки Дністрової". В рамках святкувань було уладжено виставку книжкових знаків, основну частину тієї виставки творили екслібріси створені з нагоди ювілею, альманаху, „Русалки Дністрової". Увагу притягає широка географія творів: Київ, Суми, Чернівці, Косів, Рига, Будапешт і, очевидно, Львів. Автори і творці книжкових знаків — визнані екслібристи: П. Маркович, І. Крислач, Б. Сорока, І Боднар, В. Дем'янишин, Л. Лобода, Л. Луканюк всі зі Львова; О. Криворучко, І. Балан з Чернівець, О. Мікловда, В. Таран з Києва; В. Ломака з Сум; Л. Пушкар з Будапешту. У виставці взяли участь і школярі, Устя Сорока, Соломія Лобода та Богдана Крип'якевич, всі зі Львова. Понад 130 книжкових знаків показано на виставці 43-ма мистцями. Виставка приманювала своєю різнорідністю техніки і композиції сюжетів.

НЕБУВАЛЕ ПРОБУДЖЕННЯ

На сторінах „Літературної України" появилася оповістка молодшого наукового співробітника Харківського державного університету, про те, що викладачі, співробітники та студенти філологічного факультету, активно підтримали ідею спорудження пам'ятника Маркіянові Шашкевичеві і склади на фонд цього пам'ятника 322 карбованці і 35 копійок. Цікавим в цій оповістці є те, що саме викликало такий ентузіязм харків'ян? „Не можна залишитися байдужим до небувалого пробудження народної енергії у всіх сферах життя, що дедалі зростаючого інтересу людей до своєї культурної спадщини". Дальше говориться про те, що „Літературна Україна" з 26-го лютого та 19-го березня ц.р. помістила оголошення про відкриття банкового конта для громадського збору гроша на будову пам'ятника клясикові української літератури, письменникові Маркіянові Шашкевичеві з нагоди святкувань 175-ліття з дня його народження.

Роман Кухар

РОЗПОВІДЬ З ГІРКОГО ЧАСУ „ПАЦИФІКАЦІЇ"

Володимир Мерещак, „Як марно зів'яв первоцвіт!", літературно-мовний редактор Борис П. Берест, обкладинка „Мети", портрет автора, автобіографічний нарис і післямова редактора. Присвята дружині й вірш „Гомін прийдешнього часу", в честь героїні Настуні, Ню Йорк — Фльорида, 1987, ст. 200.

Перед нами — прозовий твір Володимира Мерещака, здібного автодидакта, патріота й суспільно-виробленої людини, що змагає послідовно до цілі — внести свою посильну частину до загальногромадських придбань. Дарма що в пізньому віці Мерещак відізвався на свій юний поклик літературної творчости, що, в силу невідрадних тогочасних обставин, не міг раніше здійснитись. Щойно в минулих роках появились два його більші розповідні твори, „Жевріюча ватра" й „Така вона була", а ось і вийшла третя з черги праця, надихана любов'ю до героїні підпілля, Настуні, п.з. „Як марно зів'яв той первоцвіт".

На тлі замлоєних із відстані більш, як п'ятдесяти років подій ганебної польської пацифікації західньоукраїнських земель в 1930 році, змальовує автор важкий безпросвітній народний побут в одному подільському селі. Ще не покінчивши добутої з трудом середньої освіти в польській школі, бо до рідної, з нестачі середників, не міг дістатись, Василь Жаркевич у пошуках праці почав обслуговувати поблизькі наші села своїми придбаними господарськими машинами, як молотарка, чи млинок до мелення крупи. В його корисній і дуже попитній громадській роботі допомагає йому здібна молоденька селянська дівчина Настуня Гавдій. Василь, що є членом громадських установ „Сільського господаря", „Просвіти", приєднує Настуню до своєї діяльности, вона стає членкою сільської читальні й церковного хору, а згодом обидвоє приступають до політичної співпраці в УВО, що почала й там освідому національну дію. Після підпільних актів підпалювання стирт польських колоністів наступає горезвісна пацифікація здебільш неповинного місцевого населення, у зв'язку з чим запроторюють активіста Василя в карний концентраційний табір, Березу Картузьку.

У тому ж часі недужу Настуню карає на роботі в панському фільварку під час її непосильної праці наставник економії Максим і в висліді важкого побиття тендітна Настуня вмирає. Знесилений рабською працею у Березі й побитий поліційними посіпаками Василь вертається, з недостачі доказів вини, додому, де й довідується про насильну смерть своєї улюбленої подруги. Поліційний агент має на оці Василя, слідкує весь час за ним і на могилі його милої, Настуні, скрито вбиває його, при чому й сам гине від Василевого самооборонного вистрілу.

Розповідь В. Мерещака цікава з документального боку й тим, що вона передає у нашій літературі перші спроби заведення моторизації в галицькому селі. В той час панує там велика нужда в занапащених недостатками і сліпими пристрастями родинах, що й показано в низці мелодраматичних сцен твору. В цілому написав В. Мерещак свою розповідь „кров'ю свого серця", проте методою, що відповідає більш репортажеві, або побутовій хроніці, аніж задуманому автором повістевому жанрові.

Події твору й його персонажі, насвітлені виключно з авторової точки погляду, роблять враження позитивних або ж негативних стандартів і не оживають перед читачем, як окремі дійові особи з відмінною від інших індивідуальністю, бо здебільш кожна з них володіє реалістичною мовою автора, визначається його ж цілеспрямованістю, . замість виявляти властиву своєму походженню прикметність. Оця відсутність чіткої характеристики для кожної типічної особи твору є й його головною недостачею. В задуманому, сповненому реалізму, а то й натуралізму, творі така стандартність, власне недостача, характеризації позбавляє твір потрібної мистецької риси. Зрештою, книжка інформує читача належно про важкі умови злиденного життя родини по наших селах під польською окупацією і своєю трагікою безпомічного загального положення глибоко зворушує його.

Роман Купчинський

Розігнала доля

(пісня)

Розігнала доля нас по світі,
Як той вітер листя восени,
Не дала нам ані дня радіти,
Не дала нам сонця, ні весни.

Коротаєм вік свій на чужині
І скриваєм наш сердечний біль.
Гей повій же вітре з України,
Принеси нам запах рідних піль.

Ой ти доле, нещаслива доле,
Не зупинить цього вітру час,
Зашумить ще українське поле
І Великдень прийде ще для нас.

1951

(Із збірки поезій „Невиспівані пісні")

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському — *Редакція.*

Яр. Климовський

АНДРІЙ ІЛЬКІВ — АКТОР, ЖУРНАЛІСТ, ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ

(З приводу 80-річчя з дня його народження)

II.

Посвідки праці Андрія Ількова (які я мав нагоду переглядати), як з передвоєнних, так і воєнних часів сповнені похвал — усі театри наче змовилися б і в унісон про Ількова, що він „зразковий актор і чесна людина".

Дмитро Котко в листі зі Львова з датою 25-го листопада 1976 року пише до Андрія Ількова щирого, можна сказати, дружнього листа й починає: „Вітаю Вас, як чесного, здисциплінованого члена мого хору".

Спогади Ількова переплетені приємними моментами, але в них не бракує теж різних ускладнень і труднощів зв'язаних із театральними мандрами. Широко описує большевицькі часи в Тернопільському театрі й часті зміни складу Управи театру.

Приємно згадує турне коломийського театру, особливо другі з черги гостинні виступи в Дрогобичі, коли то дирекцією театру перебрав Йосип Стадник. Між іншим Стадник добре висловлювався про поодинокі спектаклі коломийського театру, в якому Ільків грав більші ролі.

Щоб не розводитись, опустимо період злиденного життя „Великого Ісходу", яке, як і кожний із нас із різними перипетіями мусів пройти, а скажемо, що, зупинившись у Західній Німеччині, Андрій Ільків спершу, як актор працював у таборовому Українському Театрі під керівництвом Ярослава Рудакевича в Ашафенбурзі, згодом переїхав до Мюнхену, виступаючи в такому ж таборовому Театрі під керівництвом Омеляна Урбанського, в якому, як досвідчений актор, грав більші ролі.

• • •

Андрій Ільків, один із видатних акторів української сцени, зокрема Драматичного Ансамблю „Заграва" в Торонто від самих його початків, тобто — Слава Богу! — вже минула третина сторіччя. Він же співосновник „Заграви та довголітній голова Управи, тепер почесний голова.

Годі тут перелічити всі ролі, що їх виконував Андрій Ільків упродовж років існування „Заграви", та все ж назву принаймні десять спектаклів, у яких він відтворював більш важливі ролі:

1) „Тріюмф прокурора Дальського" К. Гупала — Професор;
2) „Примари" Г. Ібсена — Пастор Мандерс;
3) „Жанна Д'Арк" — Єпископ Кушон;
4) „Слуга двом панам" К. Ґольдоні — Доктор Ломбарді;
5) „Украдене щастя" І. Франко — Олекса Бабич;
6) „Одруження" М. Гоголя — Онучкін;
7) „Мотря" (за Б. Лепким) Г. Лужницького та Л. Лісевича — Іван Скоропадський;
8) „Суєта" І. Тобілевича (Карпенка Карого) — Макар Барильченко;
9) „У пущі" Лесі Українки — Абрагам Сміт і МекГарді (дві ролі).

Любов до театру Ільків вщеплював нашій молоді, допомагаючи їй ставити перші кроки на сцені. Це робив, будучи в Англії у Волвергамтоні, продовжував цю працю теж, переїхавши на постійно до Торонто.

Українська громада Волвергамтону — старші враз із молоддю, прощаючи Андрія Ількова, як зразкового громадянина і театрального діяча влаштувала окремий вечір, присвячений йому, що було навіть відмічено в місцевому щоденнику в окремій статті „Ukrainians say goodbye with song and dance".

Як працівник пера, його писання появляються головним чином у канадських тижневиках більшістю на театральні теми і рецензії на спектаклі. Він написав декілька біографічних нарисів, серед них про Йосипа Стадника та Володимира Блавацького.

Зчерги згадаю ще про його працю у фільмі. В кольоровому фільмі „Чорноморці" за У. Кухаренком у продукції Богдана Солука, Андрій Ільків грав одну з важливіших ролей. 18 жовтня 1952 року в „Гомоні України" появився відгук Л. Вітковського на цей фільм. Автор доволі довгого тексту серед плюсів, помічає і мінуси відносно сценографії, музичної ілюстрації та самого виконання. Про виконавців-мужчин вирізняє Довганюка, Савку, а про Ількова висловлюється, що він є „гарною постаттю на екрані".

Тому, що люблю зберігати щоденники й тижневики натрапляю ще на інший український фільм, у якому грав Ільків. Ним є „Зашуміла Верховина", цим разом продукції Володимира Васіка. Автор сценарія С. Любомирський, режисер: О. Ковальський музика: З. Лавришин. У рецензії О. Хмурович („Гомін України"), 19-го березня 1977) читаємо... дуже характеристичними для тла образу є дві селянські постаті, надзвичайно шляхетні, це війт, якого грає Андрій Ільків і його писар Володимир Довганюк.

В англомовній рецензії „Нового Шляху" з-перед десяти років є таке місце: „У моїй опінії в ролі війта вирізняється Андрій Ільків. Його характеризація, як старого гуцула є винятково добра й вона потверджує високий рівень професійности.

(Закінчення на стор. 4)

Пластова...

(Закінчення зі стор. 1)

пластуни, як також місцеві українці, зібрались у новозбудованому українському католицькому храмі на ювілейний Молебень і свячення овочів з нагоди свята Спаса. Молебень відправив оттавський парох о. Володимир Шевчук, разом з о. д-ром Юрієм Геричем, і о. д-ром Йосипом Андріїшиним. О. Шевчук привітав пластунів, підкреслюючи важливість релігійного виховання в історії українського Пласту. Після Молебня пластуни ділилися свяченими овочами. Того ж вечора, в приміщенні Алгонквін коледжу, була забава, на якій пластуни мали нагоду потанцювати і відпружитися. Відповідальним референтом за порядок пластових виступів, зайнять і відпочинків під час перебування тут був ст. пл. Зенон Войчишин. Йому, як і його помічникам належиться признання за ділове і добре скоординоване виконання цих обов'язків.

У середу, о год. 9-ій вранці, після снідання у залі Української православної церкви, пластуни зібрались на площі перед парляментом Канади, щоб відзначити ювілейною маніфестацією 75-ліття українського Пласту і 40-ліття Пласту в Канаді.

Маніфестацію відкрив бунчужний ст. пл. Юрій Мончак. Після відспівання пластового гимну він покликав ст. пл. Дарку Ковалик до переведення дальшої програми. Д. Ковалик попросила пл. сен. проф. Василя Янішевського до слова, який в українській і англійській мовах пояснив ціль ювілейної маніфестації та ідею українського Пласту у вільному світі. Другим промовцем був Рамон Гнатишин, міністер справедливости Канади, який теплими словами привітав пластунів з різних країн і континентів та відчитав привіт від прем'єр-міністра Канади Браєна Малруні. Після Р. Гнатишина промовляв Лойд Ексворті, член Палати Громад з Вініпеґу, колишній міністер в ліберальному уряді і представник Ліберальної партії, яка є зараз офіційною опозицією.

Дівчатка приготовляються до хороводу.
(Фото: Т. Ференцевич)

Він привітав зібраних від своєї партії і від її лідера Джана Тирнера та запевнив що Ліберальна партія постійно підтримує молодечі організації. Після Ексворті промовляв посол Андрій Вітер, сам колишній пластун. Він промовляв по-українськи і по-англійськи і передав привіт від міністра державного секретаріяту відповідального за багатокультурність, Дейвида Кромбі.

Головним промовцем на маніфестації був пл. сен. Петро Саварин, президент Світового Конґресу Вільних Українців. У своїй промові П. Саварин підкреслив великий вклад українських пластунів у громадське, політичне і культурне життя українського народу. Він звернув увагу на теперішню міжнародну ситуацію і закликав українських пластунів включитися в політичне і громадське життя країн, в яких вони перебувають, щоб в той спосіб допомогти змаганням українського народу здобути самостійність на рідних землях.

На закінчення маніфестації пластова група з Чикаґо, вбрана в національні строї різних областей України, виступила з традиційними хороводами. Після того пластуни-танцюристки вручили подарунки державним представникам і президентові СКВУ. Гимном закарпатських пластунів закінчилася ювілейна маніфестація в Оттаві.

З парляментарної площі пластуни зі своєю оркестрою помаршували до будинку міської управи, де їх привітав посадник, міста Джим Дюрел. Пластуни вручили і йому подарунок.

Після полудневої перекуски пластуни від'їхали з Оттави своїми автобусами на „Пластову Січ" у Ґрефтоні над озером Онтаріо по дорозі до Торонто, щоб там продовжувати дальші етапи ювілейної програми.

У сороковий день смерти У. Самчука

Заповнена катедра св. Володимира в Торонто. Свічечки в руках усіх присутніх мерехтять теплом, шість священиків чудово співають Панахиду. Сьогодні Спаса, 19-го серпня... Сьогодні 40 днів після смерти великого письменника Уласа Самчука.

Запах кадила, вечірні сутінки, спокійні обличчя святих на іконостасі, палке слово отця Легенюка створюють атмосферу щирої молитви за душу того, хто весь свій талант, ціле своє життя присвятив свому народові.

Переходимо на тризну до катедральної авдиторії. На нас чекають застелені білими скатертями столи з овочами та печивом.

За головний стіл сідають Татяна Самчук — дружина покійного письменника, о. Павло Шадурський, інж. Ярослав Соколик — голова Комітету Українців Канади в Торонто, господар та організатор поминок, д-р Євгенія Пастернак — директор пансіону ім. Івана Франка, де Самчуки мешкали останнім часом, д-р Богдан Стебельський — голова Ради Культури при СКВУ, д-р Петро Глібович — голова провінційної Ради Комітету Українців Канади та Арсен Степанюк — голова Прихильників Державного Центру в Канаді.

Тризну відкриває інж. Я. Соколик, згадуючи зацікавлення Уласа Самчука громадським життям, літературою та мистецтвом взагалі, до останньої хвилини життя. Про його повну ентузіязму участь на концерті „Журавлі" з Польщі, хоч вже у кріселку, його недавну сердечну зустріч з Данилом Шумуком, що його відвідав в пансіоні Івана Франка.

Отець Павло Шадурський почав тризну молитвою, згадуючи зворушливо постать нашого письменника.

Від Державного Центру зложив співчуття А. Степанюк, прочитавши офіційного листа з підписами президента М. Лівицького та д-ра Я. Рудницького. Він підкреслив соборницьку, громадську поставу письменника та його працю в УНРаді, як керівника ресорсу культури.

Св. п. У. Самчук

Д-р Б. Стебельський розказав про вклад У. Самчука в українську та світову літератури.

Павло Дорожинський від ІСНО розказав про участь Уласа Самчука в житті української громади в Празі у 30-их роках та його співпрацю в тому часі з Євгеном Маланюком, Оленою Телігою та багатьома іншими.

Д-р Глібович прощав письменника від провінції Онтеріо та згадував свою з ним співпрацю. Морія Голод — голова Спілки українських письменників „Слово" змалювала поетичним словом письменника, якого добра доля дала нам в такий важний для нас час.

Від православної громади говорив Федір Цимбалюк. Він, як волиняк, знав Самчука довгі роки і поділився з присутніми спомином про приїзд письменника на Волинь в часі Другої світової війни. Уласа Самчука несли на руках, а тоді посадили до брички, засипаної квітами...

Ці щирі слова голів наших організацій були переплетені мистецьким читанням уривків з творів Уласа Самчука. Читали Дмитро Романик і Зіна Прусаченко-Зубович. Світлана Грибінська прочитала кілька листів до пані Самчук. Світлана Ліщина прочитала вірш, присвячений Уласові Самчукові. Д-р Є. Пастернак в імені вдови, Т. Самчук, подякувала всім присутнім та організаторам тризни. У своєму слові вона поділилася споминами з давніх спільних хвилин у життєвій мандрівці з родиною Самчуків, а також розказала про останні хвилини побуту Уласа Самчука в пансіоні Івана Франка.

Отець Петро Бублик молитвою закінчив тризну, стверджуючи, що українська громада в Торонто достойно спомянула та вшанувала свого великого письменника.

Піснею „Видиш, брате мій..." присутні востаннє попрощали Уласа Самчука і тужлива мелодія понеслася крилами журавлів у засвіти, де немає ні журби, ні болю...

Оксана Бризгун-Соколик

Пресовий Фонд „Свободи"

ЛИСТА ч. 17.

Т. Мороз, Ляшін	100.00
М. Роздольська, Ст. Кетеринс	80.00
В. Косоноцький, Скілмен	25.00
А. Палаташ, Лейк Оріон	25.00
О. Дуб'яга, Дітройт	20.00
І. Козій, Чикаго	19.23
П. Німилович, Стактон	16.98
Я. Опирюк, Кінгстон	15.00
М. Бойцун, Трентон	12.00
І. Свищук, Бейон	12.00
Т. Антонович, Вашінгтон	10.56
Д. Забігач, Віндсор	10.00
П.Б. Косел, Сінсінаті	10.00
І. Мулькевич, Торонто	10.00
В. Верига, Торонто	7.00
А. Вовк, Вестон	7.00
І. Павлюк, Твин Лейкс	7.00
Д. Заневич, Тандер Бей	6.71
В. Карий, Джерзі Сити	5.00
О. Полон, Пен Ян	5.00
Е. Шкурат, Монтреаль	5.00
Я. Сточаник, Пелл Лейк	4.00
В. Островський, Філядельфія	2.00
В. Білан, Рочестер	2.00
П. Борисюк, Ведерсфілд	2.00
Гр. Вавелко, Міннеаполіс	2.00
М. Гетьман, Медина	2.00
В. Голуб, Міллвілл	2.00
Л. Городинський, Піскатавей	2.00
М. Дорош, Торонто	2.00
Д-р В. Коропей, Трентон	2.00
М. Лещишин, Торонто	2.00
І. Локот, Ведерсфілд	2.00
А. Матвишин, Чикаго	2.00
В. Савка, Гетфілд	2.00
Р. Пібоді, Валлінгфорд	2.00
М. Шумський, Торонто	2.00

ПОДЯКА

Цією дорогою щиро дякуємо Родині, Приятелям і всім Тим, які своїми молитвами і численною участю у відправах віддали останню пошану Покійній

бл. п.

МАРІЇ КАРПЕВИЧ

Дякуємо Високопреподобним Отцям Левові Ґольдейд, Тарасові Прокопів, Богданові Карасеві, Іванові Кульчицькому та співакам з хору „Думка".

Зокрема дякуємо за прощальні слова: п-ні Ніні Самокіш, від 64-го Відділу Союзу Українок Америки, режисерові Стефанові Крюканівському, від Українського Літературного Клюбу в Ню Йорку, докторові Ярославові Падохові, співпрацівникові нашого покійного батька у Львівській Українській Адвокатській Палаті, інженерові Володимирові Гнатковському, від Українського Лещетарського Клюбу і від Українського Товариства Інженерів.

Дякуємо довголітнім Приятелям Покійної за Поминальну Службу Божу у Warm Mineral Springs, Fla., за всі інші Служби Божі, пожертви на American Lung Association та на пластові видання. Пані Марії Даниш за поміч та поради.

Вкінці, дякуємо Всім за надзвичайно сердечні вислови співчуття в часі нашого найбільшого горя, за прекрасні квіти та за щедрі пожертви, тут згадані й не згадані.

Пожертви в пам'ять Покійної:

на УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню Йорку:

520.00 дол. — Членки 64-го Відділу СУА в Ню Йорку
по 50.00 дол. — Марія Дигдалевич, Стефан і Іванна Рожанковські;
по 25.00 дол. — Евстахія Гойдиш, ,арія Даниш, Марія Савицька, Галина Скорецька;
по 20.00 дол. — Марія Ржепецька, Слава Яросевич;
по 15.00 дол. — Христина Воєвідка, Поля Книш, Оксана Рак;
по 10.00 дол. — Люба Артимишин, Марія Барагура, Марія Береза, В. Ваверчак, Володимира, Івануса, Олена Кисілевська, Наталія Коваль, Евгенія Корчинська, Дарія Костів, Лідія Крушельницька, Христя Навроцька, Стефанія Нагірна, Марія Палідвор, Софія Питляр, Люба Раковська, Марія Савчак, Софія Салдан, Ніна Самокіш, Уляна Старосольська, Евгенія Тріска, Дарія Цвіль;
по 5.00 дол. — Ірена Комар, Стефанія Крушельницька, Стефанія Пурій, Ірена Решетуха, Александра Ямрозик;
500.00 дол. — Христина Карпевич і Ксеня Ренфроу з родиною;
300.00 дол. — Богдан Лукашевський;
по 50.00 дол. — Ростислава Богачевська і Марта Хомяк, Орест і Ліда Ґлют, Богдан Котис, Ляриса Лисняк, Микола Ничай, Анна Процик;
по 25.00 дол. — Ольга Делла Кава, Марія Дигдалевич, Марта Левицька-Костюк;
по 20.00 дол. — Любов Дражевська, Теодозій і Ольга Зазуля, Валентина Якимчук;
15.00 дол. — Евстахія і Атанас Міляничі.

На ГАРВАРД

по 500.00 дол. — Галина і Христина Аглая Чорні, Христина Карпевич і Ксеня Ренфроу з родиною;
50.00 дол. — Гаріс і Марґарет Ренфроу.

На БУДОВУ СТАРЕЧОГО ДОМУ в Бразилії

50.00 дол. — Лідія і Ірена Трешньовські;
20.00 дол. — Іван і Наталія Базарки;
10.00 дол. — Любомира Пежанська.

Дочки —
ХРИСТИНА КАРПЕВИЧ
і КСЕНЯ РЕНФРОУ з Родиною

ГАЗЕТА „ТЕРКІШ ДЕЙЛІ НЮЗ", що виходить у Туреччині англійською мовою, повідомила про секретні переговори між представниками режиму аятолли Хомейні і ізраїльськими дипломатами. Турецька газета і англійський тижневик „Обзервер" твердять, що Ізраїль доставить Іранові значну кількість зброї в обмін на дозвіл виїхати з країни 30,000 іранських жидів. Амбасадор Ірану в Туреччині Манушер Моттакі розвинув останнім часом бурхливу діяльність і декілька разів відвідав Єрусалим. В повідомленні говориться що ізраїльтяни особливо обговорювали кожний випадок виїзду іранських жидів, бажаючи, в першу чергу, переїзду інженерів та інших спеціялістів. Вважають, що договір буде підписаний не раніше як за півроку, однак газети не повідомляють, яку саме зброю ізраїльтяни доставлять Іранові.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в понеділок, 7-го вересня 1987 р. у Flashing Hospital, N.Y. відійшов у Вічність на 72-му році життя

бл. п.

Константин Левчак

уроджений в 1915 р. в селі Полоня, пов. Сянік, Лемківщина. Залишив у смутку ближчу і дальшу Родину в Україні, Польщі і Америці.

ПОХОРОН відбувся 10-го вересня 1987 р. на цвинтарі Flashing Cemetery, N.Y.

У глибокому смутку:
родина ЛЕВЧАК
і родина ЩЕРБА

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку

Ділимося сумною вісткою з своїми Членами й Українським Громадянством, що у вівторок, 8-го вересня 1987 р. в Маямі, Фльорида, на 73-му році життя помер

бл. п. проф. д-р

Юрій Андрій Тершаковець

дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка, Хемічно-біологічно-медичної секції, професор Маямської медичної школи, відомий в українському й американському світі науковець.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися 11 і 12 вересня ц. р. у Маямі. Покійного похоронено на українському католицькому цвинтарі у Маямі.

Достойній Дружині Пані Мирославі, синам з родинами, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

Управа НТШ

Східньо-Европейський Інститут ім. Вячеслава Липинського у Філядельфії, Па.

ділиться сумною вісткою з Членством та всією Українською Громадою, що в середу, 16-го вересня 1987 р., у Філядельфії, Па. відійшов від нас у Вічність

бл. п.

ЕВГЕН ЗИБЛІКЕВИЧ

народжений 20-го листопада 1895 року в Старому Самборі, Зах. Україна.

Учасник Визвольних Змагань, політичний та громадський діяч, довголітній редактор щоденника „Америка" у Філядельфії, основоположник та довголітній Президент Східньо-Европейського Інституту ім. В. Липинського та визначний редактор архівальних матеріялів нашого Інституту.

ПАРАСТАС відбудеться у п'ятницю, 18-го вересня 1987 р. в год. 8-ій веч. в похоронному заведенні М. Насевича при 109 E. Tabor Rd., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН в суботу, 19-го вересня 1987 р. о год. 9-ій рано з церкви Христа Царя при Cayuga і 16-та вулиця, а потім на цвинтарі св. Марії, Fox Chase, Philadelphia, Pa

Опечаленій Родині Покійного складаємо щиросердечні співчуття.

Дирекція Інституту

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в середу, 16-го вересня 1987 р. у Філядельфії, Па., відійшов від нас на 92-му році життя

наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДО І ВУЙКО

бл. п.

ЕВГЕН ЗИБЛІКЕВИЧ

нар. 20-го листопада 1895 року в Старому Самборі, Зах. Україна.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 18-го вересня 1987 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Насевича, 109 E. Tabor Rd., Philadephia, Pa.

ПОХОРОН в суботу, 19-го вересня 1987 р. о год. 9-ій рано в церкві Царя Христа при вулицях Чаюга і 16-та, а потім на цвинтарі св. Марії на Fox Chase, Pa

У глибокому смутку:

син — ІГОР з дружиною ВІРДЖІНІЄЮ і доньками ДЖАКОЛІН, СИНТІЯ, КАТЕРИНА І АНТІОНЕТ — Wakeman, Ohio
син — ЕВГЕН з дружиною СТЕФАНІЄЮ і донькою ГАЛИНОЮ — Marlton N.J.
сестрінка — ЛЕСЯ ШПИТАЛЬ — Chicago, Ill
братанниця — НАДЯ ДАВИДОВИЧ з чоловіком ДМИТРОМ і сином МАРКОМ — Milwaukee, Wisc
сестрінка — ІРЕНА ІЛКОВ — Cambridge, Ont., Canada
кузенка — ЄЛИСАВЕТА СИБЛІ — Coral Gables, Fl
Родина в Америці і Польщі

Замість квітів на могилу просимо зложити пожертви на East European Research Institute, 467 Flamingo St., Philadelphia, Pa. 19128 або Ukrainian American Sport Center — Tryzub, 4930 N. Broad St., Philadephia, Pa. 19141

Олбанська округа починає святкування великого Ювілею

На заклик Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні відсвяткувати найбільший Ювілей нашої історії і за ініціятивою братства св. о. Миколая у Вотервліті, Ню Йорк, головою якого був Ярослав Кушнір, запрошено отців парохів українських церков, представників усіх релігійних світських організацій на 22-го лютого 1986 року та створено комітет Олбанської округи. Комітет очолив Ярослав Кушнір. До нього ввійшли представники з громад Амстердам, Коговз, Трой і Вотервліт.

Від того часу по сьогодні відбуто ряд засідань та складено плян праці. Святкування Тисячоліття — це найкраща нагода, яку ми повинні використати, інформуючи американське суспільство про наше славне минуле, про початок нашого християнства, нашу історію, культуру і наші стремління до волі і незалежности.

Для публічного реклямування Ювілею Тисячоліття закуплено сім реклямових таблиць, які є розміщені на перехрестях доріг нашої околиці. Пресова комісія вже частинно приготовила до друку дописи про історичні факти, пов'язані з Хрищенням Руси-України й оголошення в місцевих американських часописах. Заплясовано ряд виступів в радіо в т. зв. „ток шов".

Комітет округи Олбані стейту Ню Йорк починає святкування Тисячоліття Хрищення в Україні величавим концертом в суботу, 3-го жовтня ц. р., в конвенційній залі Емпаєр Стейт Плаза в Олбані, в столиці стейту Ню Йорк .

Започаткування цього найбільшого Ювілею української історії відбудеться з такою програмою: о годині 2-ій по полудні відкриття, привітання гостей і виступ місцевих сил — хору округи Олбані, що створено зі співаків громад Коговз, Трой і Вотервліт під дириґентурою Ярослава Кушніра, дитяча танцювальна група „Зорепад" (хореограф Рома Прийма-Богачевська), висвітлення прозірок „Архітектура українських церков Канади і Америки" інж. Зенона Жука з Монтреалю, Канада, і висвітлення фільму „Писанка" Славка Новицького.

Другим важливим моментом того дня буде виставка українського народного мистецтва Галини Кандюк — надзвичайно гарні зразки реґіональних вишивок з різних частин України і кераміки, чудова різьба мистця Михайла Коргуна, ікони з приватної збірки о. декана Теодора Гуманицького, пароха церкви св. о. Миколая у Вотервліті, виставка образів та скульптур з паперу, т. зв. „Пейпер мишей" д-р Кондри з Кергонксону та виставка з рамени АОЛПУ про Голод і ручні вироби дисидентів (Володимир Літинський з Вотервліт, Н. Й.).

Кульмінаційною точкою цих перших ювілейних святкувань буде величавий концерт, який почнеться о годині 6-ій вечора виступом хору „Думка" з Ню Йорку під дириґентурою Семена Комірного і виступ танцювального ансамблю „Сизокрилі" (хореограф Рома Прийма-Богачевська з Ню Йорку).

Наступне урочисте святкування, яке Комітет заплянував, відбудеться в суботу, 21-го травня 1988 року. Це буде відновлення акту Хрищення Руси-України з відповідною програмою, що є пов'язана з релігійними обрядами і відправами, так само в Емпаєр Стейт Плаза в Олбані.

Фінансова комісія вже зібрала досить велику суму грошей на покриття видатків Ювілейних святкувань. Щоб здійснити всі ці заплянові проєкти, комісія заплянувала в жовтні перевести збірку серед українців, громадян Олбанської округи. Хоч праця Комітету проходить гармонійно і продуктивно, все ж таки Комітет Тисячоліття звертається до українців, громадян округи, і всіх сусідніх громадян підтримати нас та взяти масову участь у всіх заплянованих імпрезах. Першою такою імпрезою, що відбудеться в Олбані 3-го жовтня ц. р., є величавий концерт, на який всіх щиро запрошуємо. Не забуваймо, що ми належимо до тих щасливих українців, які мають честь і можливість у свому житті святкувати Тисячоліття Хрищення предків нашої Батьківщини.

Про інформації можна звертатися до голови Ярослава Кушніра: 2416 4-та евеню, Вотервліт, Н. Й., 12189. Тел. (518) 272-7632.

Наталка Кушнір

Нова православна церква в Довері

(Фото: Василь Пасько)

Зліва: о. митрат Н. Столярчук, о. протопресвітер Т. Форостій, Владика Антоній, богослов з Бавнд Бруку, о. архимандрит д-р Анастасій і о. прот. М. Петляк.

Рік тому до нашої УПЦеркви приєднався о. архимандрит д-р Анастасій Старцевич. Він за національністю серб, який живе і працює серед українців та рішив присвятити своє життя на службу Богові і Українській Церкві.

З благословення Митрополита Мстислава рік тому він купив п'ять акрів землі в Довері, Фльорида, і запросив Владику Антонія, який посвятив землю під будову церкви. В квітні цього року Владика Константин вже посвятив збудовану церкву, устатковану прекрасними церковними речами. Все це спровадив о. Анастасій з Атен. Коштувало воно майже 200 тисяч долярів і все це оплатив сам о. Анастасій. Сам він прекрасна людина і зібрав в околиці всіх українців, які згуртувалися в новозбудованій святині.

На Успіння Пресвятої Богородиці, що було в п'ятницю, 28-го серпня, знову був запрошений Владика Антоній, який в товаристві одного богослова з Бавнд Бруку завітав до цієї парафії. Саме святкування перенесено на суботу 29-го серпня, щоб дати можливість довколишнім священикам разом з вірними взяти участь у Архиєрейській Службі, яку служив Владика Антоній. З благословення Владики започаткував Службу Божу найстарший за саном о. протопресвітер Теодор Форостій. Сослужили о. Архимандрит Анастасій, о. митрат Н. Столярчук і о. прот. М. Петляк. В часі Літургії проповідував дуже красномовно Владика Антоній.

Після Служби Божої відбулося посвячення зілля, яке з благословення Владики довершив о. Теодор, а о. архимандрит посвятив великий хліб (неначе паску), який у сербів називається „слава", на пам'ятку прийняття сербами християнства, яке вони прийняли 300 років пізніше від нас, українців. Як зазначив о. Анастасій, першими священиками в Сербії були українці та греки.

Після відправи відбувся бенкет на честь Владики і о. Анастасія, бо на Успіння Пресвятої Богородиці село, з якого походять предки о. Анастасія, прийняли християнство. Господарем трапези був трудолюбивий голова громади інж. О.Л. Білий (волиняк), який вив'язався зі свого завдання найкраще. Було богато гостей із Сейнт Пітерсбургу, з Апопки, з Тампи і Лейкленду, а найбільше, 24 особи, було з осередку св. Андрія в Норт Порті, де душпастирює о. Теодор. Серед гостей були В. і П. Різники, В. і В. Паськи і інші.

Перед цією громадою — велика будучність, бо мають церкву виплачену і ще о. Анастасій плянує будувати приміщення для старших людей. Цей молодий і енергійний священик і лікар о. Анастасій сказав авторові цих рядків: „Бог дав мені можність, то іду слідами мого батька священика, і хочу Богу подякувати за все, чим Він мене благословить. Хочу в цей спосіб віддати Богові, що є Боже, а людям дати можність молитися".

Ця ще покищо мала парафія знову буде торжественно святкувати Покрову і знову запрошують одного із Владик. Нехай Господь благословить їхню працю під духовним проводом о. Анастасія.

Годиться згадати, що ці церковні будівлі є заінкорпоровані на громаду, і якщо б колись було мало членів, маєток переходить на власність консисторії УПЦеркви в Бавнд Бруку.

о. Т. О. Ф.

ВИСТАВКА Х. ГОЛОВЧАК–ДЕБАРРІ

Філядельфія. — Заходом 20-го Відділу СУА ім. Олени Теліги у Філядельфії відбудеться в днях 25-27-го вересня виставка графічних праць Христини Головчак-Дебаррі. Виставка відбудеться в „Червоній залі" УОКЦентру.

Відкриття виставки відбудеться в п'ятницю 25-го вересня о год. 8-ій вечора. Виставку відкриє мистець Роман Василишин.

● РІЗНЕ ●

● HELP WANTED ●

• FUNERAL DIRECTORS •

Андрій Ільків...

Закінчення зі стор. 2.

Андрій Ільків у фільмі „Зашуміла Верховина".

Андрій Ільків також брав участь у англомовному фільмі Сі-Бі-Сі (Canadian Broadcasting Corporation) „A Gift to Last" за кіносценарієм Ґордона Пінсена, автора багатьох серійних, документальних фільмів. Продуцент: Герб Роланд, режисер: Алан Ґібсон. Ільків грав ролю Батька (батька Миколи, одного з персонажів названої Ті-Ві драми).

Під кінець оцих рядків слід відмітити, що Ільків, як приналежний до української громади Торонто, він — член Українського Культурного Центру на Кристі, Ліґи Визволення України, Клюбу Сеньйорів, Хору „Обнова", секретар Українського З'єднаного Харитативного Фонду при Суспільній Службі Українців Канади, Філія Торонто.

Переглядаючи хроніку „Українського Дня" у Торонто з багатим ілюстративним матеріялом, поміщену в „Новому Шляху" 7-го листопада 1981 року з приємністю на одній із знімок впізнаю колеґу АндріяІлькова, а під нею підписані слова: „вручення почесної грамоти корифеєві українських галицьких театрів А.Ількову". Не менше приємно глянути на цю грамоту, що нею наділивІлькова Комітет Українців Канади „в доказ признання і подяки за віддану довголітню й жертвенну працю на полі розбудови українського культурного й громадського життя в Канаді". Кінчаючи ці рядки, поздоровляю АндріяІлькова, з його вісімдесятиріччям, бажаючи Йому довголіття в кріпкому здоров'ю і снаги до праці в театрі та на культурно-громадській ниві.

Вірю, що до моїх побажань долучується вся „Театральна братія" — товаришки, товариші, театральні діячі і вся наша спільнота, доцінюючи його труд для добра українського народу.